

BREV TIL PER AAGE

af
Hugh Steinmetz

Kære Per Aage, på din 70 års fødselsdag vil jeg gerne have lov at takke for, at jeg har lært dig at kende, samt for det venskab og de store oplevelser, du igennem årene har beriget mig med.

Jeg rundede selv de 70 år sidste år, hvilket betyder, at vi er ca. lige gamle, og jeg tænker med begejstring tilbage til begyndelsen af 60'erne, hvor jeg blev medlem af Brødrene Vogels Sekstet, hvor du spillede på klaver.

Det var tiden, hvor ikoner som Ornette Coleman, Eric Dolphy, Don Cherry, John Coltrane, Sunny Murray og ikke mindst Cecil Taylor omdefinerede og nyskabte jazzmusikkens grundlag, stil og udtryk.

Helt i overensstemmelse med din hurtige tænkning, var du den første på dansk grund, der på rekordtid optog og mestrede de nye tendenser.

Det var chokerende, opløftende og befriende, at en dansk pianist kunne tilegne sig og videreudvikle Cecil Taylors pianospil med dets lynhurtige frasering, subtile harmonisering og exuberante tonekaskader. Vi var alle målløse, og du fik hurtigt prædikatet "Den Danske Cecil Taylor", faktisk ganske uretfærdigt, da din personlige stil var meget mere end en kopi af Cecil Taylor. En helt igennem personlig videreudvikling og sublimering af det nye klaverspil.

At dit musikalske talent er endog meget større end det, kan man forvise sig om ved at lytte til den CD, vi sammen indspillede i 2008. Her demonstrerer du, at du mestrer såvel jazz som klassisk.

Ubesværet bolttrer du dig i alle jazzens stilarter, fra bebop til avantgarde, og citerer lystigt fra såvel jazzens som det klassiske repertoire.

Jeg tænker med stor fornøjelse tilbage på en aften i 2008, hvor vi med sekstetten spillede koncert i Literaturhaus. John Tchicai befandt sig blandt tilhørerne, og efter koncerten spillede du og han spontant en ekstra koncert med fri improvisation af uovertruffen karat, så publikum var fuldstændig målløse, og begejstringen ingen ende ville tage.

Musikeren og komponisten Per Aage Brandt har vel altid stået lidt i skyggen af videnskabsmanden og digteren Per Aage Brandt, men i musikernes verden er det omvendt, og jeg håber, nu da du formelt har nået pensionsalderen – i mit tilfælde er det at gå på “pension” en ren illusion – at vi i fremtiden kommer til at høre og se meget mere til musikeren og komponisten.

Med mange kærlige hilsner

Hugh Steinmetz